

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν ἐν τῇ πόρᾳ ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΗΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμ. 75. Ἐξέμνηος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.—
Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.
Ἐξέμνηοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐξουπιδίου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 8 Αὐγούστου 1928

Ἔτος 47ον.—Ἀριθ. 36

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

Ἀνταπόδωσε τὸ χαιρετισμό. Ἐνας μαυρός ἔσπευξε διπλα στὸ Μπέν-Ἀμέτ καὶ φαινόταν νὰ ἐκτελῇ χρέη γραμματέα ἢ συμβούλου. Κατόρθωσαν νὰ συνεννοηθοῦν μὲ τὸ διερμηνέα.

— Ὁ βασιλέας μας Μπέν-Ἀμέτ, ἐδήλωσε ὁ Μαυρός, ἀγαπᾷ τοὺς Γάλλους. μ' ὅλο ποῦ ἔχει μαζί τους μερικὲς προσωπικὲς ἀφορμές. Κι' ἐπειδὴ ἔχει μαζί τους κι' ἕναν κοινὸν ἐχθρό, τὸ Σαμορὺ, τὸ ληστή καὶ κακούργο, τοὺς προτείνει συμμαχίαν γιὰ νὰ ἐξοντώσουν τὸν ἐχθρό τους αὐτό. Τοὺς ὑπόσχεται μάλιστα ὅτι θὰ τοὺς βοηθήσει νὰ βροῦν καὶ τὸ χαμένο λευκό, ποὺ αὐτὸς ξέρεי ποῦ εἶναι κρυμμένος.

Ὅταν τελείωσε ὁ γραμματέας, ὁ Μπέν-Ἀμέτ πρόσθεσε κι' αὐτὸς σὲ γαλλικῇ, θέλοντας νὰ δείξει τὴ γαλλομάθειά του:

— Μπέν-Ἀμέτ δυνατός, πιάσει σκοτώνει Σαμορὺ μαζί μὲ Γάλλους! Μπέν-Ἀμέτ βρῇ λευκό. Ἐέρει πολλὰ Μπέν Ἀμέτ!

— Ἐέρει καὶ κουτσογαλλικὰ ἢ μαῖμού! συλλογίστηκε ὁ Περίνος.

Ὁ Καρδινιάκ ἔλαβε τὸ λόγο:

— Θὰ διαδιδάσω στὸν ἀρχηγό μου τίς προτάσεις τοῦ Μπέν-Ἀμέτ κι' ἐλπίζω νὰ καταλήξουμε σὲ συμφωνία, γιὰτι ἔχουμε καὶ παλιὲς γνωριμίες μαζί του.

Ὁ Μπέν-Ἀμέτ φανέρωσε κάποιαν ἐκπληξὴ καὶ κοίταξε τὸν Καρδινιάκ ἐρωτηματικά.

— Στὸ Ντιζόν, φάγαμε στὸ ἴδιο σπίτι, στοῦ κ. Ραμπλό, τοῦ ἴδιου ποῦ εἶναι τώρα αἰχμάλωτος τῶν μαυρῶν. Μάλιστα τότε εἶχε ἄλλο ὄνομα. Τὸν ἔλεγαν Μπάρκα!

Καθὼς μιλοῦσε ἔτσι στὸ διερμηνέα ὁ Καρδινιάκ, ὁ Μπέν-Ἀμέτ τὸν κοίταζε τὸν στόμα καὶ φαινόταν ὅτι ἐνοιωθε πολὺ καλὰ τί ἔλεγε.

Στὴν ἀρχὴ ἔδειξε μεγάλη σαστισμάρα. Τί νὰ κίμῃ; Νάρνηθῃ ἢ νὰ ἐμολογήσῃ; Ἀφοῦ σκέφτηκε, περιορίστηκε νὰ στείλει ἕνα πλατὺ γέλιο

στὸν Καρδινιάκ. Ὁ Γιώργος χαμογέλασε κι' αὐτὸς κι' ἔτσι ἔκλεισε μιὰ μυστικὴ συνεννόηση. Γιατί ὁ περίφημος Μπέν-Ἀμέτ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπ' τὸ Μπάρκα τὸν Ἀράπη ποῦ, ἂν θυμάστε καλὰ, εἶχε φάγει στὴν κουζίνα τοῦ κ. Ραμπλό, στὸ Ντιζόν, κι' ὕστερα μάλιστα εἶχ' ἔρθει στὰ κέφια κι' ἄρπαξε τίς κατσάρολες, τραγουδώντας:

«Γιαλελέλι, λέλι, λέλι...»

Ἡ τρυφερὴ του προτίμηση στὸ κρασί τοῦχε στοιχίσει τόσες πειθαρχικὲς τιμωρίες, ὥστε ἀναγκάστηκε, γιὰ νὰ πο-

φύγει ἕνα τέτοιο μαρτύριο στρατιωτικῆς ζωῆς, νὰ λιποταχτήσῃ. Ἀλλὰ τὰ μυαλά του εἶχαν πάρει ἄερα, καὶ ἀφοῦ συνενοήθηκε μὲ ὅλα τὰ «στραβόξυλα» τοῦ λόχου του, ἔκλεψαν ὅπλα καὶ κατάφεραν νὰ ἐπιβληθοῦν στοὺς στρατιώτες τους, (τοὺς θαύμασαν κι' αὐτοὶ μόλις τοὺς εἶδαν μὲ στολὲς καὶ μὲ τουφέκια), κι' ἔτσι ὁ φίλος μας ὁ Μπάρκας ἔγινε... βασιλιάς! Μὰ ὁ Σαμορὺ δὲ χωράτευε καὶ δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἐπιτρέπει τέτοιες ἐξουσίες μέσα στὴ χώρα τῆς ἐπιρροῆς του. Ἐτσι ὁ Μπάρκας ἢ Μπέν Ἀμέτ βρισκόταν σὲ κίνδυνον κι' ἀποφάσισε νὰ ζητήσῃ τὴ συμμαχίαν τῶν Γάλλων γιὰ νὰ σωθῇ.

Σὲ λίγην ὥρα, ὁ λοχαγὸς Κασσαὶν εἶχε συναντηθῇ μὲ τὸν ἀστὴρ βασιλιά κι' ὑπόγραψε μαζί του μιὰ συνθήκη, ποῦ κι' αὐτὸς δὲν ἤξερε ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ στὰ σοβαρὰ ἢ σι' ἀστεία. Ὡς τόσο, μὲ τὴ συμφωνία αὐτὴ διευκολυνόταν κάπως τὸ ἔργο τοῦ ἀποσπάσματος κι' ἐξασφαλιζόταν ἀπὸ ἀρχῆς τοὺς ἀπρόοπτους περισπασμούς. Ἀλλωστε θάχαν τώρα μαζί τους καὶ ἀνθρώπους ἐποῦ ἤξεραν τὰ μέρη

«Ὁ Μοχίλωφ ἐξακολούθησε τὸ σκαρφάλωμα...»

και που θα χρησίμευαν για πολέμους οδηγούς, ώστε να ξαναβρουν άμεσως και ώριμηνως το χαμένο τους φίλο, τον κ. Ραμπλό.

Πολλές φορές, άποσπάσματα που προχωρούν στο έσωτερικό μένουν ώριμο σκωπικό, (σάν την περίπτωση, λόγου χάριν, του κ. Ραμπλό,) ήρθαν σ'επαφή με πληθυσμούς που δεν είχαν ακόμα ύποταχθη. Η διπλωματία κι' η εξυπνάδα των γάλλων αξιωματικών συμπλήρωσαν σ' αυτές τις περιπτώσεις το έργο του κανονιστή και του τουφεκιού. Πρέπει όμως να δηλώσουμε και να ειπωθεί με μεγάλη πονηρία κι' εξαιρετικό τάνκ, για να πετύχουν παρόμοιες άποστολές. Χρειάζεται τόλμη κι' αταπάρνηση, γιατί πολλές φορές, και την τελευταία ακόμη στιγμή, κινδυνεύει η ζωή τους.

Σύμφωνα λοιπόν με τη συνθήκη που είχαν υπογράψει, ο Μπάρκας ξαναρχόταν στην κυριαρχία της μητέρας Γαλλίας, που για μια στιγμή την είχε άπαρνηθή. Και πρέπει να δηλώσουμε ότι ήταν ένθουσιασμένος μ' αυτή την τακτοποίηση των πραγμάτων. Το προσωπικό του συμφέρο ήταν το ίδιο με το συμφέρο των Γάλλων, γιατί, συμμαχώντας μαζί τους, προστατεύταν απ' την κυριαρχία του επικίνδυνου Σαμπού.

Το στρατεύμα του, από χίλιους πολεμιστές, το ένωσε με το γαλλικό άποσπασμα. Είχαν 800 παλιοτούφεκα, μα πάντα ήταν μια δύναμη. Εκτός απ' αυτό, έφοδίασε το άποσπασμα με μια τεράστια προμήθεια από τροφές κι' όργανα μόνοι του τη μεταφορά της.

Εκίνησαν λοιπόν κι' η πορεία γινόταν βιαστικά.

Στο Μπισαντουγκού, σύμφωνα με το σχέδιο που είχαν καταστρώσει στο ξεκίνημα, το άποσπασμα χωρίστηκε σε δυο κλάδους, που έμελλαν να ένωθούν πάλι στο Κερουανέ.

Ο λοχαγός με το κύριο σώμα και τους ίθαγενείς του Μπάρκας, άπαιρνε τα πόδια της λοφοσειράς που άποτελεί το βόρειο σύνορο της Δημοκρατίας της Διμπέριας και σκεπάζει το Κερουανέ απ' τ' ανατολικό μέρος.

Ο Γιώργος Καρδινιάν, που τον συνόδευε ο κ. Άντοναί, έπαιρνε τη διοίκηση των άλλων ανδρών και του κανονιστή. Σκοπός του ήταν να χτυπήσει απ' το δυτικό μέρος, στηριζόμενος στη βουνοσειρά του Τζέμπελ-Ντάρο.

Είχαν λάβει όλα τα μέτρα τους να κρατηθεί μυστική κι' η ώρα που θα ξεκινούσαν κι' η ώρα που θα φθάναν, καθώς κι' όλη η πορεία, για να μην πάρει ο εχθρός μυρωδιά πως τον πλησιάζαν.

Μα σε παρόμοιες περιπτώσεις, όταν ένας στρατός βαδίζει σε χώρα εχθρική

κι' ανεξερεύνητη, συμβαίνουν συχνά άπρόοπτα, που κι' ο πιο έμπειρος άρχηγός δεν είναι δυνατόν να τα προβλέψει. Κι' ο Γιώργος Καρδινιάν, όταν σίμωνε στο μέρος που είχαν όρισει απ' το σχέδιο της πορείας, βρήκε ένα βάλτο, όπου έκollησαν τα ζώα που έφεραν το κανόνι κι' έτσι έγινε άρκετη βραδυπορεία.

Δυο βυθίστηκαν και πνίγηκαν μέσα στα νερά, ένας άλλος τοκούσε το πόδι ένας κροκόδειλος και με χίλια βάσανα κατάφεραν να σηκώσουν απ' τη ράχη του τα πυρομαχικά. Έστερα βρέθηκαν στην ανάγκη να φτιάξουν πρόχειρα φορεία, που τα κουβαλούσαν στους ώμους οι άντρες. Έτσι η μεταφορά των όπλων στοίχιζε κόπο, που δεν τον είχαν προβλέψει.

Βάδιζαν τώρα πάνω στα βουνά. Πέρασαν τις πηγές ενός παραποτάμου του Νίγηρ και τέλος έφτασαν στα νοτιοδυτικά του Κερουανέ, στο σημείο που είχαν διαταγή να το καταλάβουν. Μα φαίνεται πως έφτασαν πολύ άργαπορημένοι, γιατί εκεί-κάτω είχε άρχισι η δράση.

* * * Άληθινά, πίσω από τον όγκο των βράχων που τους έσκέπαζαν έδω και κεί γιγάντια δέντρα, διακρινόταν εύκολα ο κρότος των τουφεκιών. Οι βράχοι αυτοί έκρυβαν τη θέα του Κερουανέ. Γιαυτό ο Γιώργος δεν έδλεπε τη μάχη που άκουγε το θόρυβό της κι' ένοιωθε μια μεγάλη αγωνία να του σφίγγει την καρδιά.

Σκαρφάλωσε σβέλτα στους απότομους βράχους, έφτασε στην κορυφή, κι' εκεί αντίκρυσε τον κάμπο σ' όλο του το πλάτος.

Τότε είδε τί γινόταν εκεί-κάτω. Ο στρατός του λοχαγού Κασαίν είχε κυριεύσει κιόλας το χωριό, μα το φρούριο που βρισκόταν μακριά ως μισό χιλιόμετρο, βστούσε γερή άμυνα. Οι μικροί υπερασπιστές του πυροβολούσαν απ' όλες τις πολέμιους πουταν άνοιγμένες άνάμεσα στους γράχτες, —κι' είδαμε πως τα φρούρια έδω-πέρα φτιάχνονται με ξύλα και λάσπη, —και συγκρατούσαν τους γάλλους στρατιώτες, τους Μπαμπάρ, και το στρατό του Μπάρκας. Ο τελευταίος αυτός είχε κατεβή απ' τ' αλογό του και κουνούσε χέρια και πόδια, φωνάζοντας στους στρατιώτες του να μην υποχωρήσουν.

—Τι άστείος που είναι! συλλογίστηκε ο Γιώργος.

Μα την ίδια στιγμή ένοιωσε μιάν ανατριχίλα: είχε διακρίνει ξαφνικά την καλύδα, που χρησίμευε για φυλακή του κ. Ραμπλό, μέσα στη λορνιέττα του.

—Χτυπά! Άμύνεται! Για κούταξε! φώναξε ο Γιώργος γυρίζοντας στον Περίνο, που μαζί με το Μπάμπα του,

είχε άνεβή κι' αυτός στους βράχους.

—Ναι, άνθυπολοχαγέ μου, άπάντησε ο λοχαγός. Φαίνεται πως μόρρεσε και βρήκε όπλο, γιατί κάθε τόσο πυροβολεί από μέσα.

Ήταν άληθεια. Ένα μπουλούκι από μαύρους είχαν περικυκλώσει το καλύδι και πολέμουσαν να το κυριεύσουν. Μα σε κάθε τους προσπάθεια, πολλοί έπεφταν σκοτωμένοι ή πληγωμένοι απ' τον αϊχμάλωτο, που χτυπούσε κρυμμένος μέσα στη φυλακή του.

Οι αυτό ο Γιώργος τα είδε σε λίγα δευτερόλεπτα. Ένας αξιωματικός δεν πρέπει να ναι σκεπτικιστής, μήτε να άκριδοσυγιάζει τα πράγματα σε μια κρίσιμη στιγμή. Στο στρατιωτικό έπάγγελμα, τις περισσότερες φορές, μια γρήγορη και τολμηρή άπόφαση άξίζει όσο άξίζουν σκέψεις και συλλογισμοί πολλών ώρων.

Κι' ο φίλος μας δεν έχασε καιρό. Με το μάτι μέτρησε τις άποστάσεις και σχεδίασε άμέσως στο μυαλό του πως θα παίρνε κι' αυτός μέρος στην έπίθεση.

—Περίνε! πρόσταξε. Μάζεψε όλους τους λευκούς, έξω από μια ένωματία και τοποθέτησε τους έδω, σ' αυτή τη θέση, πλάι σ' αυτές τις μπανανιές. Άνάλαβε συ τη διοίκησή τους και περίμενε διαταγές.

—Μάλιστα, άνθυπολοχαγέ μου.

—Δε μου λές, πόση άπόσταση μας χωρίζει πάνω-κάτω...

—Άπ' το φρούριο; Έξακόσια ως έφτακόσια μέτρα.

—Τόσα θάνει! Λοιπόν, «πύρ όμαδόν», ίσια πάνω στο φρούριο. Οι σφαίρες πρέπει να περάσουν πάνω απ' τους δικούς μας και να βρούν τους μαύρους πίσω απ' το φρούριο. Τα μάτια σου τέσσερα, να μην κάμουμε τίποτε κακό στους δικούς μας, γιατί τότε ποιός στην ντροπή μας!

(Άκολουθεί) ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

9.

MATER DOLOROSA

Κι' αν είχες δάκρυα τήχυνες και μυρολόγια τήπες για κεί άνειπωτους χαμούς κι' άξέχαστες άγάπες. Και τώρα, στέκοντας βουβή σε μνήματος μιάν άκρη, να κλάψεις για τη μοίρα σου δε σούμεινε ένα δάκρυ.

10.

ΔΕΗΞΗ

—Πατέρα, που ναι η μάνα μου; Μόνος φοβάμαι τώρα... —Κάν' το σταυρό, παιδάκι μου, κι' ήθε για ύπνο ή ώρα. —Φοβάμαι, κι' άκουσε έξω πως βουίζει το πλατάνι... —Για τη μαννούλα σου κι' αυτό την προσευχή του κάνει.

ΚΑΡΙΑΛΟΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΗΣ

ΑΛΑΤΑ

[Συνέχεια και τέλος' 1825 σελ. 274.]

Το άπόγεμα, να και μās άριδάρει μια οικογένεια απ' τη χώρα. Ο κύριος Μίμης, — ένας μανιώδης κυνηγός, — με τη γυναίκα του, τις δυο του κόρες και τον άνηψιό του, ένα φοιτητή της Ιατρικής.

Για να πω την άλήθεια, στην άρχή με δυσάρεστος κάπως τούτος ο έρχομός. Είχα την ιδέα πως οι νεοφερμένοι θα μου χαλούσαν την ήσυχη ζωή που λογάριζα να περάσω πλάι στους άπλοϊκούς ψαράδες.

Άργότερα είδα πως είχα άδικο' ο κύριος Μίμης ήταν καλός κι' άνοιχτόκαρδος άνθρωπος' το ίδιο κι' η γυναίκα του. Τα κορίτσια τους ήταν σκέτα και χαρούμενα. Είχαν την άπροσποίητη άφέλεια και την άφροντισιά που δίνει η ζωή της έξοχης. Όσο για το ξάδελφό τους το φοιτητή, θερρώ πως ήταν σαν παραφωνία άνάμεσό μας.

Τούτος ο άνθρωπος είχε άποφασίσει να γίνει τρομερός έπιστήμονας και γι' αυτό έννοούσε κάθε στιγμή να μās πετά Ιατρικούς όρους κι' ακόμα προσπαθούσε να κανονίσει τη ζωή μας σύμφωνα με την αντίληψή του για την υγιεινή: μή φάτε αυτό, μην κάμνε κείνο, μην κολυμπάτε πολύ κι' ένα σωρό άλλα «μή».

* * * Ένα βράδυ άνεβήκαμε στο βουνό. Η Νίτσα, η μικρότερη, κι' εγώ πηγαίναμε μπροστά. Ήπιώμας έρχόταν η κυρία Εύθυμία με τη μεγάλη της κόρη, τη Μαρία, και το Γιώργο, το «γιατρό» όπως τον φωνάζαμε.

Καθώς περπατούσαμε, βρισκουμε μια πηγή:

—Τι ώρα το νερό, φωνάζει η Νίτσα και γονατίζοντας άρχίζει να πίνει. Το ίδιο κάμνει κι' εγώ. Οι άλλοι μās προφταίνουν κι' άρχίζουν τα γέλια. Η Μαρία σπρώχνει το κεφάλι της άδελφής της, που κουτρίζει το δικό μου. Έτσι τα γέλια μεγαλώνουν.

Μα ο γιατρός, σοβαρότατος τώρα, κοιτάει το χόμα.

—Αυτό το νερό, κατά πάσαν πιθανότητα, περιέχει άλατα, λείει.

—Δε μās παρατάς, γιατρέ, άπαντώ έγώ.

—Έσύ, παιδί μου, είσαι χειρότερος κι' απ' τους ψαράδες σε τέτοια ζητήματα' κολυμπάς δυο φορές την ήμερα και καταβροχθίζεις μια όκιά σόκα σε χωριάτης πριν να φάς το μεσημέρι. Και να σκέπτεται κανείς πως το Σέπτεμβρη θα γραφτείς στο Πανεπιστήμιο.

—Α! όλα κι' όλα, γιατρέ, δε σου έπιτρέπω να με προσβάλλεις εν τη μελλούση ιδιότητί μου ως άκαδημαϊκού πολίτη!..

—Καλά! με σένα δεν θα συνεννοηθώ ποτέ.

—Τι να γίνει! Το πνεύμα μου δεν θα συναντηθώ ποτέ με το δικό σου φαίνεται πως δεν είναι μεγάλο.

—Ήσυχαστε, μās λείει η κυρία Εύθυμία, θα τσακωθώτε πάλι για τα άλατα;

Εν τω μεταξύ η Νίτσα πετά μια πέτρα σε μια λιμνούλα που σχηματίζεται δίπλα μας και μās καταδρέχει.

Τα γέλια ξαναρχίζουν και το έπεισόδιο θεωρείται λήξαν.

Κι' αυτά τα άλατα ήταν πάντα στην ήμερησία διάταξη. Τρώγαμε τίποτα; Είχε άλατα' δε νίθαμε το σώμα μας με γλυκό νερό μετά το μπάνιο; ο οργανισμός γέμιζε άλατα' όλα άλατα.

Μα γιατί έπιτέλους μās θέλεις άνάλατους γιατρέ, λείει ο κ. Μίμης.

—Άκούστε, θείε, τα άλατα συντελούν στο να σχηματίζονται στον οργανισμό μας; τοξίνες, κι' ένας οργανισμός που έχει πολλές τοξίνες, είναι έδαφος όπου εύκολα άναπτύσσεται το μικρόβιο κάθε άρρώστειας.

* * * Μα είχε κι' άλλες λόξες ο γιατρός.

Εκεί που καθόμαστε λόγω χάρης, σηκώνεται και, παίρνοντας τη βαρκούλα του καπετάν-Γιαννάκου, μ' όλο που δεν τα κατάφεραν στο κουπί, έκοβε βόλτες μονάχος. Όχι πως άργότερα δε θάρχόταν μαζί μας, όταν παίρναμε τη βάρκα τάποδραδο ή καμιά φορά τη νύχτα σαν είχε φεγγάρι, μα για να κάμη κάτι το εξαιρετικό.

Έτσι μια μέρα — δε θάταν ακόμη τέσσερις απ' το μεσημέρι — παίρνει τη βάρκα κι' άντίζεται καμιά είκοσαριά μέτρα.

Ο καπετάν-Γιαννάκος κι' ο σύντροφός του λείπουν. Ο κύριος Μίμης κοιμάται. Η κυρία Εύθυμία, τα κορίτσια κι' εγώ καθόμαστε στον πλατάνο και παρακολουθούμε το γιατρό που βολτατίζει. Τραβάει άργά κι' έπίσημα κουπί.

Για μια στιγμή στέκεται, σά να θέλη να ξεκουραστή. Κοιτάζει κάμποση ώρα κατά το πέλαγος κι' έστερα άρχίζει να λάμνη γρήγορα-γρήγορα, άνεδοκατεβάσει δίχως κανένα χρόνο τα κουπιά, που συχνά δεν πιάνουν νερό κι' όπως χτυπούνε στο άδειο, παραλίγο να τον κάμουν να ξαπλώσει άνάσκελα. Ίδρωκοπά, αγωνίζεται, μοιάζει πως θέλει ν' άναπτύξη όλη την ταχύτητα της βάρκας. Όταν άξαφνα το κουπί ξεφεύγει απ' το σκαμνί, βυθίζεται κάτω σχεδόν στη θάλασσα και τινάζεται άρκετά μακριά απ' τη βάρκα.

Ο γιατρός παίρνει τάλλο κουπί, σκύβει στην κουραστή και προσπαθεί να το πιάνει' μα όσο κι' αν άτλώνει το χέρι του, πάντα μια άπόσταση ως μισό μέ-

τρο χωρίζει τα δυο κουπιά' και το βουτιάκι που φυσά, θά τη μεγαλώσει βέβαια την άπόσταση.

Ο γιατρός προσπαθεί να κινήσει τη βάρκα με τόνα κουπί, μα του κάκου' ή βάρκα κλωθογυρνά στον ίδιο τόπο δίχως να προχωρή. Έστερα βάζει το μοναδικό κουπί στην πρύμνη, όπως κάμνουν οι ναυτικοί' μα τέτοια δουλειά θέλει χέρια γερά κι' έπιδέξια.

Τέλος άπελπίζεται και πετώντας κάτω το κουπί, στέκεται όρθιος και κοιτάζει κατά μās. Δεν καταδέχεται να μās φωνάξει κι' όμως δεν μπορεί να κάμη τίποτα. Κούμπι δεν ξέρει κι' άλλη βάρκα δεν υπάρχει. Πρέπει βέβαια να κολυπήσει για να περιμαζέψει το κουπί, που τώρα θά ναι άρκετά μέτρα μακριά απ' τη βάρκα. Σηκώνόμαστε και πάμε στην άκροθαλασσιά.

—Τι έπαθες; τον ρωτάμε.

—Νά! δε βλέπετε τι έπαθα; μās άπαντά σταυρώνοντας τα χέρια.

—Και τώρα τί θα γίνει; ρωτά η θεία του.

—Τί άλλο να γίνει; Πρέπει κάποιος να κολυπήσει για να πιάνει το κουπί.

Αυτός ο κάποιος βέβαια δεν μπορούσε να νάταν άλλος από μένα.

—Γιατρέ μου, θά κολυμπούσα εύχαρίστως, λέω έγώ, μα είδες το πρωί ήμουν τρεις ώρες στη θάλασσα' αν ξανακολυπήσω μπορεί να ρρωστήσω. Έσύ ο ίδιος μου το λές αυτό.

—Μα άστείεύσαι τώρα, τί άλλο θα γίνει;

—Έ! κάτι θά γίνει' για προσπάθησε, γιατρέ μου, να τραβήξεις κουπί στην πρύμνη.

—Όρα! άστείεύσαι; δοκίμασα μια φορά και παραλίγο να πέσω στη θάλασσα.

Το κουπί αυτό το μεταξύ όλο και μακραίνει. Φεβούμαι μην το χάσουμε κι' αυτό μ' άναγκάζει να βιαστώ. Άλλοιώς θά βασάνιζα κάμποσο το γιατρό, γιατί η άμνηχανία του με διασκέδαζε εξαιρετικά.

Έπερα το κουπί στη βάρκα κι' ήρθαμε στην ξηρά θριαμβευτικά. Η Νίτσα φώναξε ζήτω κι' είπε πως πρέπει να κάνουμε δοξολογία για τη διάσωση του ναυαγού. Ο γιατρός την κοίταξε θυμωμένα και δε μίλησε.

—Τάκαμε θάλασσα! τούπε ο θεός του που είχε ξυπνήσει αυτό το μεταξύ.

Μα απ' όλους, πρέπει να τον πείραξε περισσότερο ο καπετάν-Γιαννάκος, που σαν έμαθε το βράδυ το περιστατικό, τούπε άκουμπώντας τη φαρδιά του παλάμη στον ώμο του:

—Άκουσε, γιατρέ, η θάλασσα είναι όλο άλατα και καλὰ θά κάμης να την κοιτάς από μακριά.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΩΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΑΝΤΙΘΕΣΚΙ!

Αγαπητοί μου,

ΗΝ άλλη φορά σ'ας είπα για κάποιον κίνημα του γέρου Ψυχάρη, του μεγάλου, που σ'α μάτια μου τ'ον έδειξε μεγαλύ-τερο. Σήμερα, για τήν αντί-θεση, — και τι αντίθεση! — θά σ'ας διηγηθώ το κίνημα ενός νέου... μικρού.

Είναι δυο-τρία χρόνια που μου ήρθε μιά μέρα, συστημένος από κάποιον μου φίλο. Μ'ένα σωρό τεμενάδες και κομπλιμέντα, μου άφησε να διαβάσω ένα θεατρικό του έργο. Τό διαβάσα με τήν προθυμία εκείνη που δείχνω πάντα για τ'α έργα των νέων, τό βρήκα για πρώτο καλό, πολύ καλό, κι' όταν ο νέος ξανάρθε να πάρη τή γνώμη μου, τόν συγχάρηκα και τόν ενθάρρυνα να δώση τό έργο του στο θέατρο. Τού έκαμα φυσικά και μερικές παρατήρη-σεις, για να τό διορθώση σε κάποια μέ-ρη, τόν βοήθησα μάλιστα για να βρή κι' έναν τίτλο πιδ ταιριαστό. Έτσι βαφτισμένο και μυρωμένο, ο νέος πήρε χαρούμενος τό χειρόγραφό του και τ'όδωσε σ' ένα θιασάρχη.

Ο θιασάρχης τό διάβασε άφου έμαθε πώς άρρεσε σέ μένα, — γιατί, έχετε, οι θιασάρχες δέν έχουν καιρό να διαδά-ζουν όλα τ'α χειρόγραφα που τούς π'άνε καθεμέρα άγνωστοι νέοι, — τό βρήκε κι' αὐτός άρκετά καλό, αλλά δέν ήθελε και να τό παίξη, γιατί δέν ήταν βέβαιος αν άξιζε τόν κόπο. Και σημειώστε πώς δέν είναι καθόλου μι-κρός κόπος να παιχθ' ένα καινούργιο έργο. Θέλει πολλών ήμερών δοκιμές και, για τή δαπάνη αὐτή του καιρού που είναι χρήμα, τό θέατρο πρέπει να ικανοποιηθ' από τήν παράσταση, του-λάχιστο ήθικά. Νάρεση δηλαδή τό έργο στους λίγους, να κριθ' εύνοικά κι' άς μήν τραβήξη και τόν κόσμο, άς μήν κάμη σειρά παραστάσεις. Άλλοιώτικα έχει ζημία μεγάλη. Έχει ακόμα κι' ευθύνη, όταν πρόκειται για έργο νέου, άγνωστου, άδοκίμαστου. «Τί τοῦ βρή-κες; θά τοῦ ποῦν. Δέν τ'όβλεπες πώς δέν άξιζε τίποτα;» Ο νέος λοιπόν ξα-ναγύρισε σέ μένα, ζητώντας επέμβαση πιδ δραστήρια. Δέν έβιστασα καθόλου. Έγραφα σ'τό θιασάρχη να παίξη τό έρ-γο υπ' ευθύνη μου για τήν ήθική επι-τυχία. Κι' ο θιασάρχης μάκουσε και τ'ό-παιξε, χωρίς πραγματικώς να ζημιωθ'.

Άλλ' αν δέν ζημιώθηκε ο θιασάρ-χης, φαντασθ'τε πόσο ωφελήθηκε ο νέος! Τό έργο του άρρεσε, επαινέθηκε, χαιρετίστηκε σαν ένα καλό, ευόλγων πρωτόλειο. Κι' ο νέος έγραψε ύστερα κι' άλλο, κι' άλλο, που έγιναν δεκτά με τήν πιδ μεγάλη ευκολία. Γιατί με τό πρώτο είχε γίνει πιδ γνωστός σ'τό θεατρικό κόσμο. Περιττό να σ'α πω πώς και τό δεύτερο μου τ'όφερε να τό ιδω. Αὐτό μάλιστα τό βρήκα κα-τώτερα άπ' τό πρώτο και τόν συμ-βούλευσα, για τό καλό του, να μή τό δώση καθόλου. Δέν μάκουσε και τήν έπαθε: τόν χτύπησαν. Τό τρίτο έργο δέν μου τ'όδειξε καν. Και τήν έπαθε χειρότερα: είχε μιά μεγάλη, κλασσική άποτυχία. Και μιά μέρα που ανταμωθή-καμε, μετανοιωμένος μου είπε: «Άχ, γιατί να μή σ'α άκούσω πέρους;»

Αδιάφορο! Τό ζήτημα είναι ότι ο νέος αὐτός, που τραβήξε πιδ τό δρόμο του και που θά μπορούσε αύριο να χ'η μιά επιτυχία σαν τήν πρώτη του και καλύτερη, από μένα βοηθήθηκε στή δύσκολη αρχή, από μένα προστατεύ-θηκε. Όσο κι' αν τό άξιζε, εγώ δέν τού χρωστούσα τίποτα να χάσω ώρες γι' άγάπη του, να κουράσω τ'α μάτια μου διαδάζοντας χειρόγραφα και τή σκέψη μου, για να τού δείξω λάθη και να τού δώσω οδηγίες. Δέν νομίζετε λοιπόν πώς ο νέος αὐτός χρωτούσε να μάγαψ', να με σέβεται και να μ' ευ-γνωμονή; Ούτε να με θαυμάζη λέω, βλέπετε, ούτε καν να μ' εκτιμά. Να μάγαψ' μόνο σαν άνθρωπο, σ'α φίλο.

Έτσι ενόμιζα κι' εγώ. Κι' όμως ήρθε περίσταση — και πολύ γρήγορα, — που μου δείξε πόσο ήμουν γελασμένος. Τis προάλλες έδωσα σ'τό θέατρο ένα καινούργιο μου έργο. Ο κύριος δέν τό κατάλαβε και δέν τού άρρεσε. Και στήν εφημερίδα που γράφει τώρα κρι-τικές, έγραψε και για τό έργο μου μιά, τήν πιδ κακή άπ' όλες! Γιατί και σ' άλλους δέν άρρεσε τό έργο μου κι' άλλοι τό χτύπησαν. Άλλά, οι περισσό-τεροι τουλάχιστο, χωρίς να βγούν από τ'α δρια τού σεβασμού εκείνου που χρωστ'α καθενας σ' έναν πρεσβύτερο γνωστό συγγραφέα που, αν όχι άλλο, συμπληρώνει μεθαύριο μιά όλάκερη θεατρική Τριανταετηρίδα. Εκείνος τίποτα! Βγήκε από τ'α δρια αὐτά τού σεβασμού περισσότερο από κάθε άλλον άσεβ' άνθρωπάκο κι' ενόμισε πώς θά κάμη φιγούρα, κάνοντας «πνεύμα» εις β'ρος τού γέρου δασκάλου του, τού προστάτη του, τού ευεργέτη του!

Θά π'ητε: Είχα τήν άξίωση γι' αὐτό να τού άρέση τό έργο μου ή να τό επαινέση κι' αν δέν τού άρρεσε, από φίλια μόνο κι' ευγνωμοσύνη; Κάθε άλ-λο! ποτέ! Ήταν δικαίωμά του να μήν τού άρέση, κι' ήταν δικαίωμά του, —

και καθήκον του ίσως ακόμα, — μιά που γράφει κριτικές, να π'η τή γνώμη του καθαρά κι' ελεύθερα. Άλλά με σεβα-σμό, με σεβαρότητα, μ' ευγένεια, με τάκτ. Όχι έτσι άπρεπα κι' αταίρια-στα! Μόνο αὐτό δέν ήταν δικαίωμά του. Τό τό άπαγόρευε ο σεβασμός που χρωστ'α στους παλιούς συγγραφείς κάθε νέος σεβόμενος τόν έαυτό του και πολύ περισσότερο σέ μένα αὐτός, που δέν έπρεπε να ξεχάση τί τού είχα κάμει.

Σ'ας βεβαιώ ότι έτριβα τό μάτια μου, όταν διαβάσα τό λίβελλό του. Κα-λέ, ο Χ... τάγραψε αὐτά;... Κι' έπειδή δέν ήταν δα κι' ή πρώτη φορά που έδλε-πα να μου φανερώνουν έτσι ώραία τήν ευγνωμοσύνη τους νέοι λόγιοι, που τούς χειραγώγησα σ'α πρώτα βήματά τους, έκαμα έρκο και σταυρό: Άλλη φορά, όποιος νέος έρθει σ'τό σπίτι μου, είτε συστημένος, είτε άσυστατος, με χειρόγραφο σ'τό χέρι, παρακαλώντας να τό διαβάσω και να τόν βοηθήσω να τό παίξη ή να τό τυπώση, θά τόν... γκρεμίσω από τή σκάλα! Πώς;

Έ, λοιπόν όχι! Τέτοιον έρκο έπρεπε να κάμω, αλλά δέν τόν έκαμα. Ούτε θά τόν κάμω, παιδιά μου! Οι νέοι που θά μούρχουνται, θά μου είναι και τώρα ευπρόσδεκτοι όπως πρώτα. Είναι χρέος μου αὐτό που κάνω για τούς νέους κι' αν μερικοί άπ' αὐτούς, ή οι περισσότεροι, ή κι' όλοι, δέν κάνουν ύστερα τό χρέος τους σέ μένα, δέν εί-ναι λόγος αὐτός για να μήν κάμω εγώ τό δικό μου. Όχι, όσο μπορώ, θά έξακολουθώ να τό κάνω. Πώς να σ'α τό πω; Έτσι πρέπει. Γιατί αν με βρήση έμένα ύστερα ένας ευεργετημένος, οὐτε εγώ βέβαια χάνω τίποτα, — άπεναντίας μάλιστα, κάτι κερδίζω, — οὐτε ή Δογο-τεχνία μας. Έν' ή Δογοτεχνία μας θά ζημιωνόταν, αν δέν βοηθούσε κανέναν τούς νέους που έχουν ταλέντο, να πα-ρουσιασθούν, να φανούν, να πάρουν τή θέση που τούς άξίζει, να έργασθούν.

Η κατοπινή συμπεριφορά τους, δέ λέω, με πικραίνει και θά με πικραίνει. Πάντα πικρό είναι να παντ'α κανεις τή μαύρη άχαριστία εκεί που περιμένει κάποια ευγνωμοσύνη. Άλλά τί σημαί-νει; Κι' αὐτή ή λύπη, ή ψυχική οδυ-νη, άς πηγαίνει μαζί με τ'άλλα: με τό χασομέρι, με τόν κόπο, με τό κού-ρασμα τών ματιών και τής σκέψης... Έπειτα, μήπως όλοι είναι τέτοιοι; Δέν υπάρχουν κι' εξαίρέσεις, άρκετές να ικανοποιούν; Άξαφνα οι νέοι που θά γίνουν μιά μέρα μεγάλοι, άληθινά μεγάλοι, σαν τόν Ψυχάρη. Έ, είμαι βέβαιος, πώς αν τύχη καμμία φορά να βοηθήσω και κανένα τέτοιο, αὐτός πάντα θά τό θυμάται, θά με σέβεται και θά μ' ευγνωμονή. Άδύνατο να μου φερθ' ποτέ αὐτός σαν τόν άλλο, τό μικρό...

Σ'ας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'. (Συνέχεια)

Η Μαρίκα πήρε τό φως κι' έτρεξε νανοίξη.

Ήταν ένας ζητιάνος, σακάτης ο κα-κόμοιρος, κουλός και κουτσός, κι' έ-λεγε:

«— Έλεημοσύνη, χριστιανοί! Ο Θεός να σ'α δίνη υγεία κι' ευτυχία...»

Μά καθώς άκουσε αὐτή τή φωνή, ή Μαρίκα τρόμαξε και, σηκώνοντας τό φως, είδε τό ζητιάνο σ'τό πρόσωπο. Έβγαλε τότε μιά κραυγή και τ'α γόνατά της λύγισαν.

Ο Γεροθωμάς κι' ο Νίκος, άκού-γοντας τήν κραυγή, έτρεξαν να ιδούν τί έπαθε ή Μαρίκα.

Τή βρήκαν κατακίτρινη, να τρέμει, σ'α να είχε άντικρύσει κανένα φάντασμα.

— Τί είναι; τί έχεις, Μαρίκα; φώ-ναξε ο Γεροθωμάς.

Εκείνη τότε άρπαξε τό χέρι τού ψυχοπατέρα της και, δεί-χνοντας τό ζητιάνο, τού είπε:

— Είν' εκείνος!.. Εκεί-νος είναι!..

— Ο Γεροθωμάς τόν κοι-ταξε καλά και τόν έγνώρισε άμέσως.

Κι' εκεί να τόν βλέπατε πώς άγρίεψε πάλι ο ήμερος γέρος, πώς έγινε σκυλί, σαν κι' εκείνη τήν ήμέρα με τ'α κακά κορίτσια που πείραζαν και κορόιδευαν τή Μαρίκα του.

— Βρέ παλιάνθρωπε, φώ-ναξε, τί τούκανες τού κορι-τσιού μου; Πές μου, τί τού-κανες, γιατί σ' έφαγα!

Και τόν άρπαξε άπ' τό λαιμό και τόν τράνταξε με τέτοια δύναμη, που άπόρησε καθενας που τή βρήκε ο Γε-ροθωμάς.

Δέν τού έκαμα τίποτα, χριστιανέ μου, άποκρίθηκε φοβισμένος ο ζητιάνος. Και δέν τό ρωτ'ας, να σου π'η μόνο του αν τού έκαμα τίποτα; Έλεημο-σύνη μόνο τού γύρεψα. Άλήθεια, τή στιγμή που έκανε να μ' έλεήσει, έδγα-λε άξαφνα τ'ς φωνές. Μά χωρίς εγώ να τό πειράξω καθόλου, σου όρκίζου-μαι!.. Άσε με λοιπόν τώρα! Μή μου σφίγγεις έτσι τό λαιμό. Θά με πνίξης, χριστιανέ μου.

Ο Γεροθωμάς έπαψε να τού σφίγ-γη τό λαιμό, τόν έπιασε όμως άπ' τόν ώμο και τόν κρατούσε, σ'α να φοβόταν μή τού φύγη.

Μά δέ γνωρίζεις πιδ είναι αὐτό τό κορίτσι που βλέπεις δώ μπροστά σου; Εκείνο όμως σε γνώρισε εύθύς. Κι' ε-γώ σε γνώρισα, άθεόφοβε, αν και δέ σε είδα παρ'α μόνο μιά φορά. Ή

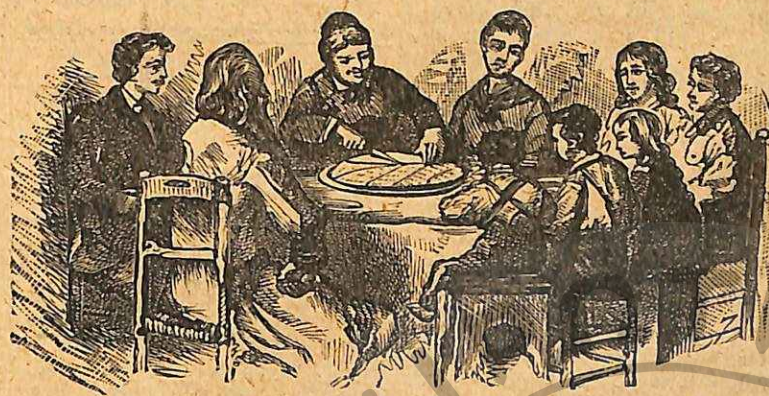
θαρρείς πώς ξεχνιούνται τ'α μούτρα σου και τ'α μαρτύρια που τούχεις κάνει; Έλα, δρόμο! Και μήν τολμήσης να ξαναφανής έδω, γιατί κι' εγώ, κακό-μοιρε, δέν ξέρω τί θά σου κάμω. Είναι ή Μαρίκα, μωρέ, αὐτή που βλέπεις. Η Μαρίκα που τήν είχατε μιά φορά σ'τόν παλιόθλασό σας...

— Η Μαρίκα;! φώναξε ο ζητιάνος. Κι' έκαμε να φύγη, σ'α ναόλεπε τώρα φάντασμα αὐτός.

Μά ή Μαρίκα δέν τόν άφησε.

Είχε συνέλθει άπ' τό μεγάλο της φόβο και, βλέποντας πώς ήταν άσφα-λισμένη άνάμεσα σ'τό Γεροθωμά και σ'τό Νίκο, — τί μπορούσε να τής κάνη πιδ «εκείνος»; — τόν πλησίασε, τόν κράτησε άπ' τό χέρι και τού είπε γλυκά:

— Με συγχωρείς, Ψαλλιδόγλωσσε, Τρόμαξα καθώς σε είδα, γιατί μου φά-νηκε πώς ήταν ή ίδια όρα που γλύτωσα από τ'α χέρια σου! Μά δέν έχω δικιο να σε φοβάμαι πιδ, γιατί βλέπω πώς τώρα είσαι δυστυχισμένος και βέβαια

Η κυρία Λεβού έκοβε τ'α κομμάτια τής π'ήτας... (Σελ. 277, στ. γ')

δέν θάσαι πιδ κακός άνθρωπος σαν πρώτα. Έλ' άπάνω να καθήσουμε, να χαρής και σύ, όπως χαίρονται άπόψε όλοι οι καλοί άνθρωποι.

Καλέ, τί πράγματα είν' αὐτά; είπε σ'τό γιό της ή κυρία Λεβού, που άκουσε τ'ς φωνές και κατέβηκε κι' αὐ-τή από περιέργεια να ιδ'η τί τρέχει. Τί πράγματα είν' αὐτά; Τί τόν φωνά-ζει άπάνω αὐτόν τόν ζητιάνο; Κι' αν είναι κανένας ληστής; Για τίποτα δέ θά τ'όχη να μ'ας σκοτώση όλους έδω μέσα!

— Όχι, μητέρα, μή φοβάσαι, τής άποκρίθηκε ο Νίκος. Μά δέν τόν βλέ-πεις που είναι κουτσός και κουλός; Τί μπορεί να κάνη τέτοιος σακάτης; Και γιατί είμαστε δώ εγώ κι' ο Γερο-θωμάς;

Ο δυστυχισμένος ο Ψαλλιδόγλωσ-σος τ'α είχε πιδ χαμένα. Μιλιά δέν μπορούσε να βγάλ'η άπ' τό στόμα του. Έόλεπε τώρα μπροστά του τό κορί-τσι εκείνο που άλλη φορά τό βασάνιζε,

που τού είχε κλέψει τήν κληρονομία, που ήθελε να τού στρεβλώση τ'α πόδια για να τού χορεύει και που δ'λη εκείνη τή νύχτα τό κυνηγούσε, για να τό βρή και να τό τιμωρήση που τούχε φύγει. Και τ'όβλεπε μεγαλωμένο, μεταμορφω-μένο σε μιά όμορφη κοπέλλα, περι-στοιχισμένο από προστάτες, σε σ'ίτι νοικοκυρεμένο, με οίκογένεια. Πώς να μήν τ'α χάση, πώς να μή μείνη αλα-λόφωνος; Κι' εν' ή Μαρίκα ήταν σ' αὐτή τή θέση, αὐτός, ο ζωηρός τότε κι' άκμαίος, ο έξυπνος κι' ο δραστή-ριος, που βσιλνιευε άνάμεσα στους συν-τρόφους του κι' έθριάμβευε, τώρα στεκό-ταν μπροστά στή Μαρίκα ταπεινός, φτωχός ζητιάνος, σακάτης, τρισάθλιος! Τί μεταβολή! Ο δυστυχισμένος δέν μπόρεσε να βαστάξη. Αναστέναξε βα-θειά, δυνατά, και στήριχθηκε σ'τόν τοίχο, για να μήν πέση χάμω λιγοθυμισμένος.

Η Μαρίκα τόν κράτησε, λέγοντας: — Βοηθήστε με, πατέρα. Ο κακό-μοιρος δέν είναι καλά...

Ο Γεροθωμάς δέν είχε βέβαια καμ-μιά όρεξη να περιποιηθ' τόν έχθρο τής Μαρίκας του! μ' άφοῦ τό ζήτησε αὐτή, υπά-κουσε και πλησίασε. Πριν προφτάση όμως να πιάση τό ζητιάνο, έτρεξε ο Νίκος, τόν πήρε στήν άγκαλιά του και τόν κάθησε σ'τό κάτω σκα-λοπάτι τής σκάλας. Η Μα-ρίκα τότε άνέβηκε άπάνω, ξανακατέβηκε γρήγορα με'να ποτήρι κρασί και τό άγγισσε σ'α χείλη τού παλιού της έχθρου.

Καθόλου πιδ δέν τόν φο-βόταν. Και τό μόνο που είχε σ'τό νοῦ της, ήταν πώς να τόν συνεφέρει, να τόν ζωογονήση, να χύση στήν καρδιά του λίγη γαλήνη κι' άγάπη. (Ακολουθεί)

ΟΙ ΔΙΑΚΟΠΕΣ

Οι διακοπές με τή χαρά που νοιώθαμε μεγάλη, σαν ήμαστε μικροί, τί κοίμα! — δέ θαρούν για μ'ας καμμία φορά και πάλι!

Πόσο μακριά μας είναι πιδ, σ'α χρόνια που διαβήκαμ, ή παιδική ζωή! Άλλά οι γλυκιές της θύμησης ακόμα δέ σβυστήκαν...

Στήν έξοχή, με τούς μικρούς φίλους μας, σ' άκρογιάλι που παίζαμε τρελλά... Ήμέρες που και σήμερα ποθούμε, αν και μεγάλοι!

Μά π'άνε πιδ τ'α δειλινά τ'α τόσο ευτυχισμένα τής πιδ ώραιας ζωής! Είναι για πάντα, από καιρό, για μ'ας βασιλεμένα!..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

